

Schøler: Idet jeg har begjæret Ordet for at motivere mit Ændringsforslag og angive de Grunde, som have bevæget mig til at stille det, skal jeg forudskifte den Bemærkning, at jeg hører til dem, som ansee Vaccinationen for et saa stort Gode for Samfundet, for Menneskeheden, at jeg troer, man maa gjøre Alt, hvad man kan, for at see den fuldstændig gennemført, og navnlig ogsaa for at fremme Revaccination. Denne min Tro er jeg kommen til ved sidste Sommer at tagttage Følgerne af Revaccination. I den Egn, hvor jeg boer, udbrød der Koppepidemi sidste Sommer, og Districtslægen lod bekendtgjøre, at han foretog Vaccination og Revaccination af Enhver, som ønskede det. Han begyndte i et Sogn, og der skulde erlægges 24 St. for Enhver, der lod sig vaccinere eller revaccinere, men Mange, kun alt for Mange, udebleve. Man havde Exempel paa, at en ung, kraftig Mand, som syntes, at han ikke vilde offere de 24 St., fik Børnekopp og døde. Districtslægen vedblev at rejse i Districtet fra By til By og lod nu bekendtgjøre, at det skete gratis; saa strømmede der ogsaa mangfoldige Mennesker til og lode sig revaccinere, og jeg er fuldstændig overbevist om, at, hvis der skulde være betalt derfor, vilde i det Mindste Halvdelen være udebleven; thi for en fattig Arbejderbefolkning er denne Udgift ikke saa lille. Naar man regner Mand, Kone og maaskee et Par Børn, bliver det altid en Rigsdalers Penge for at lade sig revaccinere. Dette har ledet mig paa den Tanke at formulere mit Ændringsforslag saaledes, at det kun skulde være for de Ubedragede, at det Offentlige skulde betale; men jeg kunde ikke finde en Redaction af Ændringsforslaget, som var tilfredsstillende; thi det er vanskeligt at finde Grændsen mellem dem, der kunne egne at betale, og dem, for hvem det Offentlige skulde betale. Jeg stiller derfor Forslaget i Almindelighed. Senere er jeg kommen i Tanker om, at jeg maaskee skulde have stillet det paa den Maade, at det kun skulde gjælde,

hvor der var udbrudt Koppepidemi; men jeg skal nu afvente, hvad den ærede Justitsminister vil sige om Forslaget; hvis den ærede Minister skulde finde, at han kunde tiltræde det, men at det kunde ændres derhen, vil jeg forsøge ved 3die Behandling, hvis jeg kan faae nogle Medlemmer med, at foreslaae en Ændring om, at det kun skal gjælde paa de Steder, hvor der er udbrudt Koppepidemi. Jeg skal hermed anbefale Forslaget til det ærede Things velvillige Overveelse.

Tobiesen: Jeg har blot begjæret Ordet for at gjøre en Henstilling til det ærede Udvalg, navnlig betæffende dets Ændringsforslag under Nr. 3 til § 5. Discussionen igaar er mig jo endnu i saa friskt Minde, og jeg haaber ogsaa, den er det for de ærede Medlemmer, og der faldt jo saa mange Udtalelser om, hvor ønskeligt det vilde være saavidt muligt at afflasse alt overflødigt Skriveri, at jeg ikke kan Andet end takke det ærede Udvalg, der istedetfor „Justitsministeren“ har sat „Overøvrigheden“. Men jeg vilde kun henstille til det ærede Udvalg, om det ikke ogsaa vil tage Overøvrigheden ud og lade det blive ved den øvrige Deel af Paragraphen, saaledes at det bliver Politimesteren, der i Forbindelse med Embedslægen i ethvert Tilfælde skal træffe Afgjørelsen. Amtmanden kan selvfølgelig ikke sene det Børn, hvis Vaccination skal opsættes, og Maaden, hvorpaa han kommer til Kundskab om Sagens Sammenhæng, er jo den, at han indhenter den vedkommende Politimesters og Embedslæges Erklæring og støttet til denne giver sin Resolution. Men jeg antager, at, naar disse to Mænds Erklæring kan være et passende Udgangspunkt for Overøvrighedens Resolution, saa kunne de ligesaavel som i det i § 4 nævnte Tilfælde afgjøre Sagen ved deres Resolution, og man blev da fri for en Deel af det Skriveri, som man anter saa meget over, og som jeg synes, at der er Lidelighed til paa dette Punkt at faae indskærpet.